

Нѣкой го бутна и той трѣгна.

„Сега ще погледамъ играчкитѣ“, — си каза той и отиде прѣдъ единъ богато нареденъ магазинъ. По прозорцитѣ на магазина бѣха окачени играчки: колко пжти ги е гледалъ той и неможе да имъ се нагледа! Ето кончето, до него малки колца съ желѣзни колеленца; ей пѣкъ и топченца, шаренички, меки, гумени. До тѣхъ хубаво облѣчено момиченце, до него часовниче, до часовничето — пѣтленце, до пѣтленцето — музичка. Гледа Радойчо и му се струва, че всички нѣща оживѣватъ, а той взелъ музичката, яхналъ кончето и свири. Сжщо както въ приказката, що баба му разказва . . .

— Отива Радойчо въ гората, изсвирва три пжти и се явява царската дъщеря — ей това хубавото момиченце. Тя е тѣй хубава и красива въ бѣла дреха и носи пълна кошница съ цвѣтя, топли симитчета и захарчета и му ги подава. Той слиза отъ коня, изправя се гордо и . . .

Нѣкакъвъ шумъ сбѣрка приказката. Единъ подплашенъ конь тичаше изъ улицата и влачеше потрошена кола. Колата блѣсна единъ халваджия и му разпилѣ таблата. Радойчо забрави приказката; той веднага се спустна да събира шекерчета. Халваджията го изгони, но той пакъ свари да си вземе двѣ парчета.

Да ми е едничко!

Обикаля Радойчо изъ града и не мисли да се връща. Нѣма кой да му се кара. Баба му ще се върне едва вечерята и ще му донесе нѣщо за ядене. Сега той може да си походи. Но защо толкова много огладнѣ? Той и други пжтъ е ялъ само веднажъ на день, но така скоро не е огладнѣвалъ! Отдѣ да вземе да си хапне нѣщо? Ха, ето една фурна! . . . Да може да падне едно симитче, като шекеря. Да поискамъ отъ нѣкого едно рупченце? Но нали баба ми каза да не прося никога? . . .

Тѣй мисли Радойчо и влачи голѣмитѣ си бабини чехли. Доближи до фурната и гледа: хлѣбоветѣ наредени навжтрѣ, край тѣхъ симититѣ и кравайчетата, а